

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Mgr. D. K.**
bytem P. 44, H - Š
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Sobalou
sídlem Národní třída 967/23b, 736 01 Havířov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem Tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2017, č. j. KUZZL-56146/2016, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný snížil pokutu na částku 1 500 Kč, upustil od povinnosti nahradit náklady řízení a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí (dále jen městský úřad) ze dne 7. 7. 2016, č. j. MěÚVM 29702/2016.
2. Rozhodnutím městského úřadu byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 83 odst. 1 písm. f) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o

pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu“).

3. Přestupku se žalobkyně dopustila tím, že jako vlastník silničního motorového vozidla tov. zn. Škoda Felicia, RZ X, VIN X (dále jen „předmětné vozidlo“), které bylo z důvodu zániku pojištění odpovědnosti z provozu vozidla dne 6. 2. 2016 vyřazeno z provozu, do 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o vyřazení vozidla z provozu neodevzdala obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností osvědčení o registraci předmětného vozidla, všechny vydané tabulky s přidělenou registrační značkou a nepředložila technický průkaz vozidla k vyznačení záznamu o jeho vyřazení z provozu.
4. Tím žalobkyně porušila § 12 odst. 6 písm. a) a b) zákona o podmínkách provozu. Za přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.
5. Žalobkyně v **žalobě** namítala, že žalovaný nesprávně zohlednil finanční situaci žalobkyně, její věk a zdravotní stav. Žalobkyně v inkriminované době nebyla schopna uhradit 1 500 Kč. Žalobkyně dále uvedla, že se opakovaně snažila splnit svou povinnost, aby nedošlo k naplnění skutkové podstaty přestupku. Dvakrát, když přišla na úřad, zrovna nejely počítače. Pak se změnil zákon a žalobkyně musela věc vyřizovat ve Valašském Meziříčí, což bylo pro ni v zimním období velmi náročné, a aby vše zvládla, musela si zaplatit auto, které s ní mělo jet z Havířova do Valašského Meziříčí, což pro ni bylo velmi finančně náročné. Žalobkyně je v současné době nemocná a má mít klid na lůžku a v pondělí 21. 3. 2017 jde na kontrolu k lékaři. Nesmí se stresovat z důvodu nemoci srdce. Nebyla schopna žalobu napsat precizněji, nemá právní vzdělání, a proto požádala o ustanovení advokáta a požádala o odklad vykonatelnosti rozhodnutí, protože na úhradu pokuty neměla žádnou hotovost.
6. V **doplnění žaloby** žalobkyně namítla, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav. Konkrétně nebylo prokázáno, že by se žalobkyně dopustila přestupku a dále se žalovaný dostatečně nevypořádal se subjektivní stránkou přestupku. V souvislosti se špatným zdravotním stavem žalobkyně nebyla schopna splnit svou zákonnou povinnost podle § 12 odst. 6 písm. a) a b) zákona o podmínkách provozu ve lhůtě do 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o vyřazení vozidla z provozu a odevzdat osvědčení o registraci silničního vozidla a všechny vydané tabulky s přidělenou registrační značkou a předložit technický průkaz silničního vozidla k vyznačenému záznamu o jeho vyřazení z provozu. K tomu žalobkyně doložila několik listinných důkazů (lékařských zpráv potvrzujících, že v inkriminované době ze zdravotních důvodů byla upoutána na lůžko), které jsou součástí správního spisu. Žalobkyně je důchodkyně ve věku 68 let a přes 20 let trpí roztroušenou sklerózou s postižením dolních končetin a s omezeným viděním. Tyto důkazy a tvrzení žalobkyně žalovaný objektivně nevyhodnotil a setrval na stanovisku městského úřadu, že žalobkyni žádné objektivní důvody nesplnění povinnosti ve vztahu k registru vozidel nebránily. Pokud však žalobkyně nebyla schopna ze zdravotních důvodů zákonným povinností v dané lhůtě dostát, nelze hovořit o naplnění subjektivní stránky přestupku.
7. Žalovaný se také nijak nevypořádal s materiální stránkou přestupku. Žalovaný v rozhodnutí poukázal, že žalobkyně nehodlala předmětné vozidlo používat již od 22. 10. 2014 (zaniklo povinné ručení) a dále na skutečnost, že žalobkyně již od 21. 7. 2014 nevlastní platný řidičský průkaz. Není tedy jasné, jak a zda bylo nesplnění povinnosti

odevzdat osvědčení o registraci silničního vozidla a všechny vydané tabulky s přidělenou registrační značkou a předložit technický průkaz vozidla k vyznačení záznamu o jeho vyřazení z provozu v případě starého a nepoužívaného vozidla společensky nebezpečné.

8. Žalovaný se řádně v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s tvrzením žalobkyně, které bylo podpořeno i listinnými důkazy založenými ve správním spisu (vypsání formuláře „Žádosti o vyřazení silničního vozidla z provozu a zápis zániku silničního vozidla“) a to, že se snažila svou povinnost několikrát plnit na registru vozidel v Havířově, v místě trvalého bydliště žalobkyně, kdy z důvodu technických problémů systému registru vozidel jí to nebylo umožněno (bylo jí řečeno, ať přijde jindy). Žalobkyně si sama vyžádala sdělení registru vozidel v Havířově ohledně nefunkčnosti systému registru vozidel a toto sdělení doloží k žalobě později.
9. Uvedeným postupem žalovaný porušil § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pro případ, že by soud označil napadené rozhodnutí za zákonné, se domáhala žalobkyně v souladu s § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), moderační pokuty uložené žalovaným a navrhla, aby bylo od pokuty upuštěno, a to zejména s přihlédnutím ke špatnému zdravotnímu stavu žalobkyně a jejím majetkovým poměrům, které v podstatě vylučují možnost zaplacení uložené pokuty. Žalobkyně již v řízení před městským úřadem tvrdila a dostatečně osvědčila své majetkové poměry. Žalobkyně uvedla, že jediným jejím stálým příjmem je starobní důchod ve výši 7 964 Kč, po úhradě inkasa ve výši asi 6 000 Kč a splátky půjčky na opravu bytu na bezbariérový ve výši 900 Kč (kdy půjčku si vzala s manželem v roce 1991 za trvání manželství – manžel byl osobou těžce zdravotně postiženou odkázanou na elektrický invalidní vozík a pomoc druhé osoby, půjčku splácel až do svého úmrtí dne 28. 9. 2015). Po všech těchto úhradách žalobkyně na živobytí zůstává necelých 1 000 Kč.
10. Sice žalovaný na jednu stranu dospěl k závěru, že finanční situace žalobkyně není jednoduchá, na druhé straně však jedním dechem dodal, že výši pokuty ve výši 1 500 Kč považuje za nejnižší možnou vzhledem k osobě žalobkyně a za přiměřenou a splňující tak represivní i výchovnou funkci a přitom se podle žalovaného nejednalo o likvidační výši pokuty. Vzhledem k finanční situaci žalobkyně je tomu však právě naopak. Pokutu lze uložit v rozmezí od 0 do 50 000 Kč.
11. Žalobkyně navrhla k důkazu správní spis, dotaz na registr vozidel Magistrátu města Havířov, výsledkem žalobkyně a potvrzením ošetřujícího lékaře o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 4. 4. 2017.
12. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** k námitce o nedostatečném vyjádření k subjektivní stránce přestupku odkázal na napadené rozhodnutí na straně 5 až 6, kde se subjektivní stránkou podrobně zabýval. Městský úřad vzal v úvahu zdravotní stav žalobkyně, která dne 14. 2. 2016 žádala o prodloužení lhůty ke splnění předmětných povinností nejlépe do konce března 2016 a předložila lékařské zprávy, ze kterých vyplývá, že byla nemocná od 8. 2. do 26. 2. 2016. Městský úřad teprve 2. 5. 2016 zkoumal, zda žalobkyně splnila svou povinnost a dne 4. 5. 2016 vydal příkaz o uložení pokuty. Takže skutečnost, že žalobkyně si nemůže splnit svou povinnost, byla městskému úřadu známa a přihlédl k ní. Nicméně nic nenasvědčovalo tomu, že si žalobkyně svou povinnost nemohla splnit v období od 1. 3. 2016 do 4. 5. 2016, tedy do doby vydání příkazu o uložení pokuty. Ani v podaném odporu dne 23. 5. 2015 žalobkyně nesdělila městskému úřadu a nijak nedoložila, že by v mezidobí

byla opět nemocná. Odpor se týkal spíše popisování tíživé finanční situace žalobkyně a tvrzení o nesprávném úředním postupu. Teprve na ústním jednání žalobkyně sdělila, že doplní ve věci lékařskou zprávu o své nemoci a následně zaslala městskému úřadu opět již zmíněné lékařské zprávy a jednu novou lékařskou zprávu, ze které vyplynulo, že žalobkyně byla dále nemocná od 7. 4. 2016 do 18. 4. 2016.

13. Pokud v žalobě žalobkyně tvrdí, že je důchodkyní ve věku 68 let a přes 20 let trpí roztroušenou sklerózou s postižením dolních končetin a s omezeným viděním a tím je vedena argumentace, proč nemohla dostát svých povinností, je s podivem, že ačkoliv do vydání příkazu o uložení pokuty si svou povinnost splnit nemohla, po vydání tohoto příkazu podala odpor, ve kterém sama určila termín 25. 5. 2016, kdy se k městskému úřadu dostavila, svou povinnost splnila a následně po vydání rozhodnutí včas podala odvolání prostřednictvím e-mailu a poštou a následně i žalobu proti rozhodnutí žalovaného a kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Brně, ústavní stížnost proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, což sdělila městskému úřadu v žádosti o prominutí uložené pokuty. Dle sdělení městského úřadu (přípis předání spisu se stanoviskem ze dne 12. 7. 2017) se v měsíci únoru 2017 žalobkyně osobně dostavila na Městský úřad do Valašského Meziříčí, aby žádala o prominutí pokuty a dne 4. 8. 2017 se opět osobně dostavila na tentýž úřad k podání podnětu na přezkum a na finanční odbor, aby se ujistila, že vůči ní nebylo dosud zahájeno vymáhání. To vše žalobkyně učinila navzdory tvrzení v žádosti o prominutí pokuty ze dne 1. 7. 2017, že se od uložení pokuty její zdravotní stav zhoršil a také se zhoršily její majetkové poměry. Z různých podání žalobkyně je nanejvýš zřetelné, že se orientuje v právní problematice. Je tedy zřejmé, že se nemůže jednat o osobu s tak nepřekonatelnými zdravotními a finančními problémy, že v jejichž důsledku nemůže plnit povinnosti jí zákonem uložené. Navíc předmětné vozidlo žalobkyně zdědila již v roce 2009, jak bylo již uvedeno v napadeném rozhodnutí a přesto je doposud v registru vozidel jako vlastníka zapsaná zesnulá D. S. Ze strany žalobkyně nedošlo ani k podání žádosti o změnu vlastníka vozidla, což také dokládá vztah žalobkyně k plnění zákonných povinností. Obhajoba takového jednání založená na tom, že by si žalobkyně své povinnosti splnila, ale na úřadě jí řekli, že nemusí spěchat nebo v pojišťovně ji nikdo nepoučil, že by měla vozidlo vyřadit, se v kontextu výše uvedeného jeví jako zcela absurdní, když ve svých podáních žalobkyně cituje judikáty soudů, podává žalobu, kasační stížnost a je zjevné, že se právně orientuje velmi dobře.
14. K námitce o materiální stránce přestupku žalovaný uvedl, že s materiální stránkou přestupku se vypořádal městský úřad ve svém rozhodnutí a uvedl míru společenské nebezpečnosti. Smysl povinnosti odevzdat po vyřazení vozidla z provozu jeho doklady a tabulky s registrační značkou tkví v zásadním omezení užít vyřazené a nepojištěné vozidlo v provozu na pozemních komunikacích a dále v zamezení zneužití dokladů od vozidla a tabulek s registrační značkou. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Je pravdou, že z tohoto závěru nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání pak nemůže být označeno za přestupek. Nicméně v tomto případě se takové významné okolnosti

neprojevily. To, že žalobkyně nevlastní řidičský průkaz a vozidlo je staré a nepoužívané, nijak nevylučuje, že tímto vozidlem může i po vyřazení z provozu jezdit někdo jiný a vůbec to nevylučuje možnost zneužití dokladů k vozidlu nebo tabulek registrační značkou. Stejně tak žalovaný uvedl, že objektem přestupku, jehož se žalobkyně dopustila, je rovněž i zájem společnosti na tom, aby informační systémy veřejné správy obsahovaly co možná nejvíce údajů odpovídající skutečnosti. Pokud kdokoliv, ať již svévolně nebo v důsledku nevědomosti a neznalosti právních předpisů (která rozhodně není okolností vylučující zavinění), neplní svoji zákonnou povinnost směřující k aktualizaci údajů v registru, pak jeho jednání je společensky nebezpečné, neboť útočí obecně proti zájmu společnosti mít aktuální údaje v registrech a konkrétně proti těm osobám, jejichž zájmy mohou být poškozeny v situaci, kdy z neaktuálních dat v registru vozidel budou vycházet.

15. K námitce nevypořádání se s tvrzením žalobkyně podpořeným listinnými důkazy (formulář žádosti o vyřazení silničního vozidla z provozu a zápis zániku silničního vozidla) žalovaný konstatoval, že žádný takový formulář není součástí správního spisu a tudíž se nemohl ve svém rozhodnutí s takovým důkazem vypořádat. Ze stejného důvodu se nemohl žalovaný vyjádřit ani ke sdělení registru vozidel v Havířově o nefunkčnosti systému, který si žalobkyně dle svého tvrzení vyžádala. Sdělení žalovanému nebylo poskytnuto. Žalovaný tedy pouze poznamenal, že pokud by žalobkyně přišla na registr vozidel v Havířově právě v čase, kdy nebyl systém registru silničních vozidel v provozu, byla by jistě poučena, jak má dále postupovat, příp. kdy se má následně dostavit, aby věc vyřídila. Rozhodně nelze několikaměsíční zpoždění plnění svých zákonných povinností svádět na ojedinělý výpadek systému registru vozidel, když navíc ke splnění svých povinností žalobkyni „donutil“ až příkaz o uložení pokuty.
16. Není pravdou, že by se žalovaný nezabýval všemi skutečnostmi a nepřihlédl v řízení ke všemu, co vyšlo najevo. Právě naopak – hodnocením důkazů a skutečností, které vyšly najevo, dospěl žalovaný k rozhodnutí snížit výši uložené pokuty a zároveň upustit od uložené povinnosti nahradit náklady řízení. Ve svém rozhodnutí na straně 7 žalovaný podrobně uvedl úvahy, které k tomuto kroku vedly. Žalovaný setrval na názoru, že pokuta ve výši 1 500 Kč je pokutou přiměřenou a splňující jak represivní, tak výchovnou funkci a není v žádném případě pokutou likvidační. Jak bylo uvedeno již v rozhodnutí, pokud by žalobkyně např. vozidlo předala k ekologické likvidaci, obdržela by od provozovatele zařízení ke sběru autovraků za toto vozidlo platbu, která je prakticky srovnatelná s výší uložené pokuty.
17. Žalovaný poukázal na nález pléna Pl. ÚS 14/09 ze dne 25. 10. 2011, ve kterém Ústavní soud uvedl, že je samozřejmé, že uložení sankce je pro pachatele nepříjemné a úkorné, avšak takový účinek je přirozenou, a dokonce žádoucí vlastností jakékoliv sankce – pokud by tomu tak nebylo, vytratil by se generálně preventivní smysl sankcí.
18. Podle žalovaného pokuta v částce 1 500 Kč, navíc při postupném splácení, není ničím, co by mohlo ohrozit lidskou důstojnost žalobkyně a vehnout ji do existenčních problémů. Jde v konečném důsledku pouze o symbolickou připomínku žalobkyně, že ani ona není vyňata z působení právního řádu ČR, a že zákon je třeba dodržovat. Proto žalovaný nesouhlasil s dalším moderováním pokuty, jelikož tím by vlastně zcela zlikvidoval jakoukoliv rovnost jednotlivců před zákonem, neboť ty, kteří s pokutou souhlasí a jsou si vědomi svého pochybení, by oproti žalobkyni ještě dále výrazně znevýhodnil. Žalovaný měl za to, že svým přístupem dostatečně zohlednil životní situaci žalobkyně a na uložené pokutě v tomto případě trval.

19. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 6. 2. 2017 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.
20. Ze **správního spisu** soud zjistil, že po oznámení České kanceláře pojistitelů o zániku odpovědnosti z provozu vozidla, který nastal dne 22. 10. 2014, obdržel městský úřad dne 30. 12. 2015 usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 5. 2009, č. j. 10 Co 135/2009-123, který mj. potvrdil přechod vlastnictví motorového vozidla tov. zn. Škoda Felicia, RZ X, do vlastnictví žalobkyně (po zesnulé matce). Toto rozhodnutí soudu nabylo právní moci dne 24. 8. 2009.
21. Podle úředního záznamu městského úřadu ze dne 5. 1. 2016 žalobkyně sdělila, že chce vozidlo dočasně vyřadit z provozu a přenechat vnukům, nebyla schopna zařídit technickou prohlídku vozidla, protože je nemocná a nemá peníze, nebyla o dalším postupu po zdědění vozidla zaměstnancem pojišťovny poučena a na registru vozidel na městském úřadě jí řekli, že se bude měnit zákon, ať nespěchá. Žalobkyně byla oprávněnou úřední osobou poučena o povinnosti odevzdat registrační značky a příslušné doklady.
22. **Rozhodnutím** ze dne 20. 1. 2016 městský úřad předmětné **vozidlo vyřadil** z provozu a podrobně poučil žalobkyni, že je povinna do 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí odevzdat osvědčení o registraci vozidla, technický průkaz a registrační značky a sdělit, kde se vozidlo nachází; jinak se dopustí přestupku a může jí být uložena pokuta až 50 000 Kč. Žalobkyně rozhodnutí převzala dne 21. 1. 2016 a dne 6. 2. 2016 toto rozhodnutí nabylo právní moci.
23. Dne 14. 2. 2016 žalobkyně sdělila e-mailem městskému úřadu, že je nemocná a očekává pokračování nemoci a požádala o prominutí nákladů řízení s podrobným popisem své špatné finanční situace. V kopii žalobkyně doložila potvrzení lékaře ze dne 8. 2. 2016.
24. Totéž zaslala žalobkyně e-mailem městskému úřadu dne 15. 2. 2016, s potvrzením o nemoci do 26. 2. 2016. Podle úředního záznamu městského úřadu telefonicky totéž žalobkyně sdělila s tím, že bude nemocná do 14. 3. 2016 a požádala o prodloužení lhůty k odevzdání registračních značek. Oprávněná úřední osoba žalobkyni sdělila, že kopie lékařských zpráv nejsou věrohodné, podle dohody měla žalobkyně doručit po skončení nemoci lékařské zprávy v originále.
25. Rozhodnutím ze dne 12. 4. 2016 žalovaný **odmítl jako opožděné odvolání** žalobkyně proti rozhodnutí o vyřazení vozidla. Odvolání bylo podáno dne 15. 2. 2016.
26. Dotazem ze dne 2. 5. 2016 zjistil městský úřad, že registrační značky a shora citované doklady k vozidlu nebyly odevzdány.
27. **Příkazem** ze dne 4. 5. 2016 městský úřad uznal žalobkyni vinnou ze shora popsaného přestupku a uložil jí pokutu ve výši 4 000 Kč a náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.
28. V **odporu** žalobkyně namítla, že byla nemocná, neměla peníze a popsala podrobně svou životní a finanční situaci. Totéž žalobkyně zopakovala při ústním jednání dne 25. 5. 2016, předložila doklady o finanční a zdravotní situaci a požádala o prominutí pokuty a náhrady nákladů řízení, protože jejich úhrada by pro ni byla likvidační. Žalobkyně byla vyzvána k doložení originálů lékařských zpráv. Žalobkyně uvedla, že chtěla registrační značky a

doklady k vozidlu odevzdat v místě bydliště v Havířově, ale nefungovaly jim tam počítače a řekli jí, že to musí vyřídit ve Velkém Meziříčí. Tam jí řekli, ať to nechá na nový rok. Žalobkyně převzala požadované kopie ze správního spisu a byla poučena, že bude vydáno rozhodnutí ve věci.

29. Podle kopie technického průkazu bylo předmětné vozidlo vyřazeno z provozu dne 25. 5. 2016.
30. **Rozhodnutím** ze dne 1. 7. 2016 městský úřad uznal žalobkyni vinnou ze spáchání shora citovaného přestupku a uložil jí za jeho spáchání pokutu ve výši 3 000 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Městský úřad vysvětlil, že protiprávní stav trval od 16. 2. 2016 do 24. 5. 2016, tj. 98 dnů. Při ústním jednání žalobkyně uvedla, že nemá čas odevzdat značky a doklady. Žalobkyně jakožto držitelka řidičského oprávnění měla znát své povinnosti, navíc o konkrétních povinnostech byla poučena v rozhodnutí o vyřazení vozidla. Žalobkyně coby vlastník vozidla měla své uložené povinnosti splnit. Z lékařských zpráv nevyplynulo, že by nemohla své povinnosti splnit – byly jen konstatovány: nemoc a klidový režim. Období od 27. 2. 2016 do 6. 4. 2016 nebylo nijak omluveno. Tvzení žalobkyně, že nemá čas si ani vyřídit potřebná vyšetření u lékařů, když je v důchodě, shledal městský úřad jako nepochopitelné. Omluvy z finančních důvodů, kdy žalobkyně neměla možnost se dostavit k městskému úřadu, shledal tento jako nedůvěryhodné – doklady byly mnohokrát kopírovány, jsou staršího data nebo nečitelné a není zjevné, kdo měl hradit jaké částky a komu. Tvzení žalobkyně, že jí nemá kdo pomoci s vyřízením věcí, považoval městský úřad za nevěrohodné, protože z evidence bylo zjištěno, že žalobkyně má dospělou dceru a k jednání ji doprovázel muž, který na ni čekal na chodbě. Pokud má žalobkyně dlouhodobé finanční problémy, tím spíše měla dbát na plnění svých povinností, stanovit si jiné zálohy na energie či se příp. přestěhovat. K argumentu žalobkyně, že hradí půjčku na úpravu bytu na bezbariérový kvůli invalidnímu manželovi (zesnul v r. 2015), městský úřad uvedl, že měl trvalé bydliště v bydlišti dcery od roku 2009. Nápravu protiprávního stavu neučinila žalobkyně bezodkladně. Žalobkyně neprovedla ani přepis vozidla nabytého dědictvím na své jméno, a to od roku 2009. Pokud by tak žalobkyně učinila, odevzdávala by značky v místě bydliště. K odevzdání značek a dokladů došlo více než tři měsíce po lhůtě stanovené zákonem. Žalobkyně mohla vše řešit dříve, např. prodat nebo převést vozidlo dceři, jestliže tvrdila, že chce vozidlo ponechat vnukům (městský úřad z evidence zjistil, že jsou narozeni dne 20. 10. 2006 a není jim ani 10 let). V případě finanční situace žalobkyně nešlo o momentální finanční nouzi, měla svým podmínkám přizpůsobit svou situaci. Pokuta byla uložena při spodní hranici stanovené sazby. K žádostem o prominutí městský úřad uvedl, že nejde o případ zvláštního zřetele hodný. Žalobkyně splnila svou povinnost až dodatečně, nelze opomenout dobu, po kterou žalobkyně udržovala protiprávní stav. Nelze opomenout, že žalobkyně hodnověrně svou finanční situaci nedoložila. Zneužití registrační značky nebylo zjištěno. Smyslem povinnosti odevzdat registrační značky a doklady k vozidlu je omezit možnost užít vyřazené nepojištěné vozidlo v provozu na pozemních komunikacích.
31. V **odvolání** se žalobkyně ohradila proti posouzení podkladů jako nevěrohodných a zdravotního stavu jako málo závažného, má od 90. let roztroušenou sklerózu. Dcera bydlí 400 km daleko, žalobkyně je odkázána na pomoc cizích osob, kterým musí platit. Úspory nemá. Návrh úřednice na přestěhování je v rozporu s judikaturou (žalobkyně citovala řadu rozsudků obou nejvyšších soudů). Vozidlo vyrobené v roce 1988 je neprodejné. Žalobkyni je 67 let, je nemocná, řidičský průkaz jí byl ukraden v roce 2014, nahlásila vše policii.

Originály dokladů zaslala městskému úřadu; pokud chybí, je to jeho pochybení. Nebyly zohledněny všechny důkazní návrhy. Průběh nemoci je u žalobkyně komplikovaný, má poruchu buněčné imunity. V Havířově třikrát nefungoval systém, řekli, že značky musí vrátit ve Valašském Meziříčí. Povinnosti a vyšetření se žalobkyni v roce 2016 hromadily, až v květnu byla schopná dostavit se na úřad, odvezl ji známý autem, až měla peníze na cestu. Po úmrtí manžela splácela jeho půjčku. Vozidlo stojí na zahradě. V době nemoci neměla žalobkyně sil ani si přečíst rozhodnutí. Žalobkyně požádala o ustanovení advokáta, je matematicka.

32. Žalovaný v **rozhodnutí o odvolání** aproboval citované rozhodnutí městského úřadu jako správné a pokutu snížil na 1 500 Kč a upustil od povinnosti žalobkyně hradit náklady správního řízení. Žalovaný podrobně popsal správní řízení a ze skutkových zjištění citoval a dospěl k závěru, že posledním dnem k odevzdání registračních značek a dokladů k vozidlu bylo úterý 16. 2. 2016. Ke splnění povinností došlo až dne 25. 5. 2016 a proto byla naplněna skutková podstata přestupku. Spáchání přestupku bylo spolehlivě prokázáno. Právo je určeno těm, kteří se o svá práva starají a bděle reagují na přicházející právní výzvy. Právní předpisy upravující vedení registru silničních vozidel a povinnosti vlastníků a provozovatelů těchto vozidel zajišťují ochranu veřejného zájmu, kterým je bezpečnost silničního provozu a např. také ochrana životního prostředí. Porušená povinnost náležela žalobkyni ze zákona a byla jí připomenuta v rozhodnutí o vyřazení vozidla z registru. Podle obsahu všech podání je zřejmé, že se žalobkyně dobře orientuje v právních předpisech. Žalobkyně nezajistila přepis vozidla na své jméno po úmrtí své maminky od roku 2009. Pokud byl zdravotní stav žalobkyně nepříznivý, měla pověřit jinou osobu k vyřízení potřebných záležitostí. Žalobkyně pro to však neudělala nic a navíc v roce 2014 zrušila pojištění z provozu vozidla, aniž by odevzdala registrační značky a doklady k vozidlu. Žalobkyně po stanovení povinností městským úřadem žádala o prodloužení lhůty, až bude tepleji, na konec března 2016. Tomu městský úřad vyhověl a ověřoval vyřazení až v květnu. Mohla telefonicky sdělit, že odevzdá značky v Havířově, ale jednala až po uložení pokuty. Žalobkyně mohla rovněž vozidlo předat provozovateli zařízení ke sběru autovraků, což je bezplatné. Z řady doložených dokladů je zřejmé, že žalobkyně si své záležitosti vyřizuje, v případě vozidla byla však nečinná od roku 2009. Obsáhlá argumentace žalobkyně ve správním řízení vyžaduje mnohem více úsilí, energie, finančních prostředků a času, než splnění povinností, za které žalobkyni byla uložena pokuta.
33. Žalovaný doplnil, že odevzdání registračních značek, osvědčení a technického průkazu je účinným nástrojem pro zabránění provozování vozidel na pozemních komunikacích bez potřebného pojištění a rovněž pro případné zneužití značek a dokladů.
34. Ačkoli žalovaný souhlasil s výší pokuty, snížil ji z humanitárních důvodů s ohledem na zánik řidičského oprávnění žalobkyně v roce 2014, zrušení pojištění odpovědnosti z provozu vozidla v roce 2014, žalobkyně nakonec značky a doklady odevzdala a neměla úmysl je zneužít; žalobkyně nemá jednoduchou životní situaci. Protože žalobkyně nemá sebereflexi, zbylou část pokuty žalovaný ponechal z důvodu represivní a výchovné funkce. Žalobkyně může pokutu hradit ve splátkách. U upuštění od náhrady nákladů správního řízení žalovaný přihlédl k finanční situaci žalobkyně a jejímu zdravotnímu stavu.
35. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
36. Žalobkyně předně namítala, že se přestupku nedopustila.

37. Podle § 83 odst. 1 písm. f) zákona o podmínkách provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako vlastník silničního vozidla v rozporu s § 12 odst. 6 neodevzdá osvědčení o registraci silničního vozidla a všechny vydané tabulky s přidělenou registrační značkou, nepředloží technický průkaz nebo neoznámí adresu místa, kde je vyřazené silniční vozidlo umístěno a účel jeho využití.*
38. Podle § 12 odst. 6 zákona o podmínkách provozu *bylo-li silniční vozidlo vyřazeno z provozu podle odstavce 1 písm. b), je vlastník silničního vozidla povinen obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o vyřazení silničního vozidla z provozu a) odevzdat osvědčení o registraci silničního vozidla a všechny vydané tabulky s přidělenou registrační značkou, b) předložit technický průkaz silničního vozidla k vyznačení záznamu o jeho vyřazení z provozu a c) oznámit údaje podle odstavce 4.*
39. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že předmětné vozidlo bylo vyřazeno z provozu rozhodnutím městského úřadu ze dne 20. 1. 2016, které nabylo právní moci dne 6. 2. 2016. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný odmítl dne 12. 4. 2016 jako opožděné.
40. Rovněž není sporu o tom, že žalobkyně byla řádně a podrobně poučena o tom, že je povinna do 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí odevzdat osvědčení o registraci vozidla, technický průkaz a registrační značky a sdělit, kde se vozidlo nachází; jinak se dopustí přestupku a může jí být uložena pokuta až 50 000 Kč. Žalobkyně rozhodnutí převzala dne 21. 1. 2016.
41. Žalobkyně má vysokoškolské vzdělání, netvrdila, ani nedoložila, že by v době od převzetí rozhodnutí do odevzdání registračních značek a dokladů k vozidlu nerozuměla poučení. Naopak, z jejích pozdějších tvrzení a jednání je zjevné, že plně pochopila povinnost, kterou ji ukládá § 12 odst. 6 zákona o podmínkách provozu. Nelze tedy v žádném případě hovořit o tom, že by nenaplnila skutkovou podstatu předmětného přestupku; naopak, k protiprávnímu jednání nepochybně došlo a formální znak přestupku a objektivní stránka byly naplněny. Námitka, že žalobkyně přestupek nespáchala, je lichá. Ostatně, při jednání soudu žalobkyně skutek nepopírala, nesmířila se pouze s následky svého protiprávního jednání.
42. Mezi účastníky řízení není sporu ani o pachatelce přestupku. Žalobkyně nabyla vlastnické právo k předmětnému vozidlu úmrtím její maminky, což osvědčilo usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 5. 2009, č. j. 10 Co 135/2009-123, pravomocné ke dni 24. 8. 2009. Žalobkyně se dědictví, resp. této části dědictví nevzdala, ani předmětné vozidlo nepřevzala na jinou osobu.
43. Jak uvedly již správní orgány obou stupňů, objektem (chráněným zájmem společnosti) přestupku je vedení aktuální evidence a související ochrana ostatních uživatelů pozemních komunikací před vyřazeným nepojištěným vozidlem, zejména v případech nehod a způsobených škod na životech, zdraví a majetku. Evidence vozidel a jejich provozovatelů není bezúčelná. Existence evidence silničních vozidel a jejich provozovatelů je dána nebezpečnou povahou provozu vozidel, jejichž výrobní konstrukce je způsobilá zapříčinit újmu na zdraví nebo na majetku ostatních účastníků silničního provozu. Vysoká mobilita vozidel tak vyžaduje zajištění relevantního zdroje informací o provozovateli vozidla nejen pro orgány veřejné správy, ale i pro ostatní účastníky provozu. Je tak dán veřejný zájem, aby evidovaný stav v registru silničních vozidel odpovídal stavu skutečnému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-45, www.nssoud.cz).

44. Nedůvodná je námitka absence subjektivní stránky přestupku. Přímý úmysl nebyl žalobkyni prokázán, tj. že chtěla svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla prokazatelně ústně i písemně poučena o povinnosti odevzdat registrační značky a doklady k vozidlu, je vysoce pravděpodobné, že u ní šlo o úmysl nepřímý, tj. že věděla, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byla s tím srozuměna v souladu s § 4 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích. Ostatně, i pokud by žalobkyně namítala neporozumění poučení v rozhodnutí o vyřazení vozidla, podle § 3 zákona o přestupcích *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění*. Při jednání soudu žalobkyně uvedla, že si byla vědoma svých povinností.
45. Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*.
46. Nejméně nevědomost nedbalá byla u žalobkyně prokázána, patřičné poučení jí bylo poskytnuto.
47. Lékařské zprávy doložené žalobkyní neobsahovaly takové údaje, které by mohly vést k závěru, že onemocnění ji ovlivnilo natolik, že by nebyla schopna vnímat dostatečně obsah rozhodnutí o vyřazení předmětného vozidla a žádné další dokazování v tomto směru žalobkyně nenavrhovala.
48. Podstatné z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí je především to, že městský úřad ve výroku uvedl, že se žalobkyně dopustila přestupku z nedbalosti. Ačkoli se žalovaný výslovně podrobným odůvodněním zavinění nezabýval, zabýval se jím dostatečně městský úřad. Obě napadená rozhodnutí (městského úřadu a žalovaného) tvoří jeden celek. Městský úřad i žalovaný výslovně uvedly, že žalobkyně byla v rozhodnutí o vyřazení vozidla poučena o povinnosti vrátit registrační značky a doklady a žalovaný uvedl v rozhodnutí o odvolání, že žalobkyně neměla úmysl registrační značky zneužít. Městský úřad relevantním způsobem citoval § 3 a § 4 zákona o přestupcích. Námitka chybějícího odůvodnění zavinění je tak nedůvodná.
49. K námitce žalobkyně, že byla vlastníkem vozidla, ale nikoli jeho provozovatelem a proto nemohla přestupek spáchat, se mýjí s právní úpravou a jejím smyslem. Zákonem č. 239/2013 Sb. došlo k novelizaci pojmu „provozovatel vozidla“ v zákoně o silničním provozu a v zákoně o podmínkách provozu. V případě, že evidovaný stav v registru vozidel by byl pouze důsledkem snahy vyhnout se deliktní odpovědnosti skutečného provozovatele či vlastníka vozidla a v registru silničních vozidel by byla účelově uvedena jiná osoba, než která je vlastníkem (nebo která provozuje vozidlo na základě jiného právního titulu), správní orgán by k evidenčnímu stavu nepřihlédl. Takto musel postupovat i městský úřad v přezkoumávaném případě. V registru byla totiž evidována žalobkyně jakožto vlastníka, avšak jako provozovatel byla uvedena i ke dni 10. 7. 2018 stále její zesnulá maminka. Ta však pojmově nemohla být provozovatelem vozidla, tím byla žalobkyně jakožto vlastníka (v podrobnostech výkladu pojmu „provozovatel vozidla“ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-45).

50. Neopodstatněná je námitka, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Městský úřad i žalovaný výslovně žalobkyni v rozhodnutích vysvětlily smysl aktuální evidence vozidel a jejich statusu coby provozovaných a pojištěných vozidel a smysl odevzdání registračních značek, osvědčení o technickém průkazu a technického průkazu k vozidlu. Jak soud uvedl v bodě 45 k objektu přestupku, co je chráněno uvedenou skutkovou podstatou přestupku, platí současně i pro materiální stránku, tj. společenskou škodlivost. Podle § 2 odst. 1 zákona o předstupcích *přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin*. Společnost má nepochybný zájem na řádném vedení registru vozidel, s aktuálními údaji o provozovateli vozidla, provozování vozidla a jeho pojištění. Tato evidence není samoučelná, slouží především pro identifikaci vozidel, jejich vlastníků, pojištění vozidel a odpovědnost při způsobení škod.
51. Lichá je námitka, že žalovaný nezohlednil finanční situaci žalobkyně. Naopak, žalovaný uvedl v rozhodnutí o odvolání, že situace žalobkyně není jednoduchá, podrobně ji popsal a pokutu snížil na 1 500 Kč a upustil od povinnosti žalobkyně hradit náklady správního řízení v paušálně stanovené výši 1 000 Kč. Oba tyto výroky žalovaný precizně odůvodnil a soud se s tímto odůvodněním ztotožnil. Soud k tomu připomíná, že podle shora citovaného usnesení Krajského soudu v Ostravě o dědictví žalobkyně nabyla do vlastnictví po své mamince veškerý majetek, včetně rodinného domu a pozemků v hodnotě 400 000 Kč (celková čistá hodnota dědictví činila 554 231,88 Kč). Hodnota předmětného vozidla podle citovaného usnesení činila 40 000 Kč. Za takového stavu jsou námitky žalobkyně k její finanční situaci stěží pochopitelné, aniž by hodnověrně vysvětlila způsob svého hospodaření, jak správně poznamenal městský úřad.
52. Jak rovněž správně v rozhodnutích poznamenaly správní orgány obou stupňů, žalobkyně doložila lékařskými zprávami nemoc pouze pro část období, po které trval protiprávní stav. I s přihlédnutím k závažnosti zdravotního stavu žalobkyně nelze shledat okolnosti vylučující odpovědnost, které by žalobkyni vyvinily z protiprávního jednání a spáchání přestupku. Žalobkyně mohla udělit plnou moc kterékoli třetí osobě či zaslat registrační značky a doklady poštou, například prostřednictvím kterékoli třetí osoby. Takové služby za přiměřený poplatek či bezplatně poskytují neziskové organizace např. Charita, spolky či korporace poskytující služby seniorům, někdy i sousedi, sociální pracovníci, pečovatelé, dobrovolníci, zaměstnanci obcí, církví, nemocnic, řidiči taxi služby apod.
53. K tvrzení žalobkyně ve vyjádření ze dne 10. 7. 2018 soud opakuje, že její finanční situaci žalovaný zohlednil, dle soudu dostatečně. Soud se ztotožnil s argumenty žalovaného v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Žalobkyně byla poučena, že pokutu může splácet. Rovněž může za dané situace využít jednotlivých druhů sociálních dávek.
54. Pokud jde o právní pomoc, žalobkyně se mohla obrátit na Veřejného ochránce práv, právní kliniky při právnických fakultách, Českou advokátní komoru, neziskové spolky, příslušné správní úřady (poradny apod.). V současné době je již možné i ustanovení advokáta ve správním řízení.
55. Soud provedl jako důkazy nedatovanou žádost o zápis změn údajů v registru silničních vozidel a žádost o vyřazení silničního vozidla z provozu a zápis zániku vozidla ze dne 16. 12. 2015. Tyto listiny nebyly opatřeny podacím razítkem ani podacím lístkem či nebylo

jinak osvědčeno, že byly doručeny některému úřadu. Proto neosvědčují, že by je žalobkyně podala.

56. Sdělením Magistrátu města Havířov ze dne 10. 1. 2018 nebylo prokázáno tvrzení žalobkyně o konkrétním, vícenásobném výpadku registru vozidel. Podle sdělení nejsou výpadky evidovány a jedná se o výpadky nejvýše v délce několika desítek minut, kdy žádosti přijímá podatelna.
57. Kartou vozidla 2Z37328 ze dne 10. 7. 2018 bylo prokázáno, že vlastníkem uvedeným v registru je D. S. (maminka žalobkyně). Tato skutečnost nebyla mezi účastníky řízení sporná a prokázala pouze to, co již oba shodně tvrdili.
58. Ve výměnném listu – poukazu dne 18. 9. 2017 MUDr. L. S. potvrdila, že žalobkyně byla nemocná od 11. 9. do 25. 9. 2017. Toto období nastalo až po vydání rozhodnutí napadeného žalobou, proto nevypovídá nic k věci. Lékařská zpráva ze dne 13. 4. 2016 byla součástí správního spisu a úvah správních orgánů. Lékařská zpráva ze dne 3. 3. 2000 nemění zjištění skutkového stavu, a to ani k přezkoumávanému období udržování protiprávního stavu, sankcionovaného shora citovanou pokutou.
59. Návrhu na moderaci pokuty soud nevyhověl. Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, kdy vybočuje ze zákonného rámce, popř. je zjevně nepřiměřená. Žalovaný žalobkyni pokutu snížil na 1 500 Kč a upustil od povinnosti náhrady nákladů správního řízení. Pokuta se tak pohybovala při spodní hranici, přičemž skutkové okolnosti dané věci nikterak nevybočují z běžných situací, jež jsou podle smyslu zákonných ustanovení potřeba sankcí postihnout; zákonem chráněné hodnoty a zájmy společnosti byly žalobkyní ohroženy mírou pro daný přestupek obvyklou, pročez soud za předpokladu, že správní orgány žalobkyni uložily takřka nejnižší možné tresty, nemá důvod výši těchto sankcí nikterak snižovat, či od nich upouštět (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2014, č. j. 11 Ad 16/2013-41). Soud se rovněž ztotožnil s právním názorem žalovaného, uvedeným ve vyjádření k žalobě.
60. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Všechny znaky přestupku byly naplněny. Soud se ztotožnil i se snížením pokuty žalobkyni a jejím odůvodněním a neshledal důvod k jejímu dalšímu snižování, jak vysvětlil podrobněji výše.
61. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 11. července 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně